

1956. október 23. keddi napra esett pont úgy, mint a mai nap. Egy nap, amely Debrecen és az ország életében kiemelkedő jelentőséggel bír. Az akkori tudósítások és személyes emlékezések alapján elevenítsük fel azt a keddi napot.

Délelőtt 11 órakor a Kossuth Lajos Tudományegyetem előtti téren a három egyetem hallgatói, dolgozói és oktatói nagygyűlést tartottak, amelyhez csatlakoztak a középiskolások is.

Felolvasták a debreceni húsz pontot, majd elhatározták, hogy a Magyar Dolgozók Pártja (MDP) megyei pártbizottságának Perényi utcai székházához vonulnak és követelik, hogy a pontokat a Néplap negyvenezer példányos rendkívüli kiadásában tegyék közzé.

Több ezer ember szorongott a Perényi utcán, a Déri téren és a környező utcákban. A diákság küldöttei tanácskoztak a pártbizottságon a megye és Debrecen vezetőivel.

Megállapodtak abban, hogy a húsz pont szedéséhez azonnal hozzákezd a Szabadság Lapnyomda és a délutáni órákban 35 ezer példányban megjelenik a Néplap különkiadása.

A tüntetés résztvevőinek egy része a MÁV Járműjavító – Vagonygyár -, amely akkor Debrecen legnagyobb és legrégebbi üzeme volt, a másik része a Magyar Gördülőcsapágy Művek Nyugati utcán lévő csarnokai felé indult, míg a harmadik része a Kossuth egyetemre tért vissza előkészíteni a politikai nagygyűlést.

Délutánra általánossá vált a munkásság és a lakosság csatlakozása a tüntetésekhez.

Így kezdődött a forradalom Debrecenben.

. Az esti órákban megtörtént a hatalom és a tömegek konfrontációja, a város főbb épületeiről a tüntetők leverték a vörös csillagokat, a Kossuth utcán belelöttek a fegyvertelen tüntető tömegbe, ez volt az országban azon a napon a kommunista hatalom védelmében eldőrdült, első halálos áldozatokkal járó sortűz.

Debrecenben kirobbant a forradalom...

Dr. Orosz István akadémikus, a debreceni egyetem tanára visszaemlékezésében megfogalmazta azt az igazságot, ami évtizedek óta foglalkoztatja a magyarokat. Az akadémikus rámutatott, hogy 1956-ban az egyetemisták azt hitték, meg lehet reformálni a szocializmust.

Nem a rendszert akarták megdönteni, csak felléptek az igazságtalanságok, a hazug pártpolitika ellen, elégük lett a hatalmaskodó vezetőkől. Az egyetemi tanár visszaemlékezésében megemlíti, hogy az egyetem nagygyűlésén felszólalók nem akarták újra magántulajdonba venni a gyárakat, földeket, nem akartak más rendszert, csak a meglévő jobbítását. A népfelkelést irányító szervezetet is szocialista forradalmi bizottmánynak nevezték.

Dr. Takács Imre írása szerint

a rendszerváltás óta hatalmon lévő kormányok mindig úgy emlékeznek meg a magyar történelem dicső tetteiről, hogy azzal döntéseik jogosságát is igazolják.

Ebben az évben is ez történt. 1956-ban megvédtük, most is megvédjük az országot.

Ez a végkicsengése minden kormánypárt megemlékezésének.

Ez azonban olyan távol áll a valóságtól, mint Makó Jeruzsálemtől.

A valóban sok gondot okozó migrációt azonban nem lehet összevetni a bátor hazafiak szovjet katonák elleni harcával.

A kormányoknak, a pártoknak meg kell szívlelniük 1956 üzenetét: mindig nagy kockázattal jár, ha a hatalmon lévő politikusok az igazságtalanságok, a hazug pártpolitika útját járják.

A mai rezsim elnyomó politikája újra előtérbe helyezi az 56-os fiatalok követeléseit:

Többek között sajtószabadságot, emberibb életmódot, tiszta választásokat, és azt, hogy Rákosi Mátyást fosszák meg minden funkciójától, párttagságától és magyar állampolgárságától.

El fog jönni azaz idő, amikor a ma hatalmon lévőkkel szemben újra előtérbe kerül az 56-os fiatalok követelése.

De azt a rendszert már nem megreformálni kell, hanem újjáépíteni!

Ezért küzdünk, ezért hallatjuk hangunkat és ezért is emlékezünk 1956-ra.

Éljen a Magyar Köztársaság, éljen a demokrácia!